

Arrest

nr. 244 367 van 18 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 maart 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 10 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 8 mei 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1880 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf van de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt

op 10 maart 2020 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.05.2019 werd ingediend door :

[...]

ook gekend als :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheid zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Zo beweert betrokkene ook dat ze via een netwerk naar België zou zijn gekomen en slachtoffer van mensenhandel zou zijn. Is naar eigen zeggen ontsnapt uit woning waar ze al 8 maanden als huisslaaf werd gebruikt, verklaart onder vals voorwensel naar België gelokt te zijn. Er werd een proces-verbaal opgemaakt KO.55.L1.008730/2016 dd 10/05/2016 (mensenhandel), doch deze bewering geeft geen automatisch recht op verblijf. Aan betrokkene werd op 10.05.2016 een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Noord Macedonië een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM. Ze beweert dat door haar verblijf het centrum van haar belangen hier in België zouden gelegen zijn. Doch dienden wij op te merken dat betrokkene haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onvoldoende aantoonde waaruit zou blijken dat deze belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt ook aan dat ze een relatie heeft met de heer K. E. die in het opvangcentrum Klein Kasteeltje verblijft. Doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Zij beroept zich hiervoor ook op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene beweert dat het onwenselijk zou zijn om in dit stadium van integratie, haar terug te sturen naar haar geboorteland en een terugkeer voor haar een trauma zou betekenen. Het is aan betrokkene om deze bewering te staven. De loutere vermelding dat het onmenselijk zou zijn om in dit stadium van integratie betrokkene terug te sturen naar haar geboorteland, dat een terugkeer voor haar een trauma zou betekenen, volstaat niet als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat haar aan energie en sociaal-meelevendheid niet ontbreekt, ze nooit in aanmerking is gekomen met het gerecht, ze over een blanco strafregister beschikt, dat zij werkwilgig zou zijn, een zij over een blanco strafblad beschikt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

1.2. Er werd op diezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als : D. S.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van d<* wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene toont niet sedert wanneer zij het Schengengrondgebied heeft betreden. Op 10.05.2016 werd aan betrokkene een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Uit het niets blijkt dat betrokkene in tussentijd het Schengengrondgebied heeft verlaten.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoekster meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissingen.

a) Schending van artikel 8 EVRM, artikel 61/2 e.v. van de Verblijfswet van 15.12.1980, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen

Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een weigeringsbeslissing omtrent haar regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker wenst hierbij te verwijzen naar artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM stelt:

Recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is "familieleven". Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt.

Door de bestreden beslissingen wordt zij danig gehinderd in haar recht op gezinsleven en haar recht op privé-leven. omdat zij het normaal samenleven met haar partner, waar ze mee samenwoont, niet kan verderzetten indien de bestreden beslissingen worden uitgevoerd.

Verzoekster wenst dan ook te verwijzen naar artikel 8 EVRM. Zij benadrukt dat er geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van haar recht op privé-leven, familie- en gezinsleven dan voorzover bij wet voorzien en volgens de voorwaarden zoals vervat in artikel 8 EVRM.

Daarnaast wenst verzoekster te verwijzen naar de artikelen 61/2 e.v. van de Verblijfswet van 15/12/1980 inzake slachtoffers mensenhandel. Artikel 61/2 van deze wet stelt uitdrukkelijk dat de politie- en inspectiediensten een informatieplicht hebben jegens de vreemdeling die het slachtoffer zijn van oa mensenhandel.

Uit alle feiten uit het dossier blijkt dat verzoekster wel degelijk slachtoffer is van mensenhandel of mensensmokkel: ze is via een netwerk naar België gekomen; ze werd acht maanden als huisslaaf gebruikt; ze is nadien kunnen ontsnappen.

De autoriteiten hebben in casu dan ook manifest een informatieplicht jegens verzoekster, namelijk haar informeren dat ze een verblijfsvergunning kan bekomen in ruil dat verzoekster gaat samenwerken met de gerechtelijke autoriteiten.

In casu heeft verzoekster wel degelijk samengewerkt met de gerechtelijke autoriteiten (ze is naar de politie gestapt; gezien er sprake is van een proces-verbaal dd. 10.05.2016 (mensenhandel)), doch zowel de informatieplicht van de politionele instanties is geschonden als de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om aan verzoekster een tijdelijke verblijfsvergunning te bezorgen is geschonden.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering (onontvankelijk) van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dan ook in strijd is met artikel 8 EVRM, artikel 61/2 e.v. van de Verblijfswet, alsook de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissingen komen tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2.1. Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen in verzoeksters gezinsleven met haar partner en de ontwikkeling van haar privéleven, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk uitvoerig gemotiveerd werd met betrekking tot de elementen die zij aanvoerde met betrekking tot artikel 8 van het EVRM:

"Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Noord Macedonië een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM. Ze beweert dat door haar verblijft het centrum van haar belangen hier in België zouden gelegen zijn. Doch dienden wij op te merken dat betrokkene haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onvoldoende aantoont waaruit zou blijken dat deze belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt ook aan dat ze een relatie heeft met de heer K. E. die in het opvangcentrum Klein Kasteeltje verblijft. Doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Zij beroept zich hiervoor ook op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt."

De Raad merkt op dat verzoekster nooit eerder tot een verblijf werd toegelaten of gemachtigd. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vindt in een dergelijk geval geen toetsing plaats aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot algemene verklaringen met betrekking tot haar partnerrelatie en privéleven in België. Zij voert daarmee echter geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat de verwerende partij zou hebben nagelaten rekening te houden met elementen die konden leiden tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheden.

2.2.2. Verzoekster voert vervolgens aan dat zij als slachtoffer van mensenhandel naar België werd gelokt. Ze voert aan dat zij samenwerkte met de gerechtelijke autoriteiten en dat op basis van haar verklaringen een proces-verbaal wegens mensenhandel werd opgesteld. Zij werd echter niet overeenkomstig artikel 61/2 van de vreemdelingenwet geïnformeerd omtrent de mogelijkheid om een beschermingsstatuut voor slachtoffers van mensenhandel te krijgen.

De bestreden beslissing motiveert op dit punt:

“Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheid zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Zo beweert betrokkene ook dat ze via een netwerk naar België zou zijn gekomen en slachtoffer van mensenhandel zou zijn. Is naar eigen zeggen ontsnapt uit woning waar ze al 8 maanden als huisslaaf werd gebruikt, verklaart onder vals voorwensel naar België gelokt te zijn. Er werd een proces-verbaal opgemaakt KO.55.L1.008730/2016 dd 10/05/2016 (mensenhandel), doch deze bewering geeft geen automatisch recht op verblijf. Aan betrokkene werd op 10.05.2016 een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoekster in 2016 inderdaad in haar verklaringen, opgetekend in een proces-verbaal door de politie, melding maakte van een situatie van mensenhandel, doch hieruit blijkt niet dat dit zou hebben geleid tot een strafrechtelijk onderzoek. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij zich bevond in een situatie die conform artikel 61/2 van de vreemdelingenwet had moeten leiden tot een tijdelijke verblijfstitel. Deze gebeurtenissen hebben bovendien aanleiding gegeven

tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2016. Verzoeksters kritiek heeft in wezen betrekking op deze beslissing, die zij niet heeft aangevochten en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

De thans bestreden beslissingen werden genomen naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die zij pas eerst indiende op 8 mei 2019. In deze aanvraag heeft zij niet gewezen op het feit dat zij door de politie niet naar behoren werd ingelicht omtrent artikel 61/2 van de vreemdelingenwet, maar verwees zij naar de lange duur van haar verblijf in België, waarbij zij als slachtoffer van mensenhandel naar België zou zijn gelokt. De verwerende partij heeft de verblijfsduur in België wel degelijk beoordeeld. In de mate verzoekster zich thans probeert te beroepen op een schending van de informatieplicht ex artikel 61/2 van de vreemdelingenwet, heeft deze grief in wezen betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2016, en staat deze grief los van de thans bestreden beslissingen.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT